

DOKOŘÁN

LEDEN
2022
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

za všechny kolegy z Městského divadla Brno vám přeju všechno jenom dobré v tom novém roce 2022! Samozřejmě, že na prvním místě ty úplně normální věci, kterými jsou zdraví, štěstí, láska a klid. Ale pak hlavně to, aby nám znovu někdo neukradl čas, tak jako se to stalo mně v roce 2021, který jsem celý prožil se zvláštním pocitem, že ještě pořád trvá rok 2020, a to nejenom proto, že řada i mezinárodních akcí jako třeba olympijské hry v Tokiu odehrávají se v roce 2021 nesly ve svém názvu rok 2020!

Když jsem psal dopisy, podepisoval různé smlouvy a kontrakty, vyloženě jsem se zdráhal napsat za konkrétní datum dne a měsíce rok 2021. Ruka automaticky psala 2020. Jsem blázen nebo co? Kalendář přece ukazuje jasně! Ovšem všechny ty dny, týdny a měsíce, kdy jsem nemohl – kdy jsme nesměli dělat to, co máme rádi, to, co milujeme, tedy naši práci – hrát divadlo, se začaly podobat jeden druhému natolik úporně, že se nakonec vzájemně požíraly. Jako by osud přehodil výhybku mého života a ten se ocitl v nekončící smyčce, v níž nelze rozeznat včerejšek od zítřka.

Stalo se mi to tak přesně podle toho, jak náš svět už dávno popisoval moudrý Platón. Vždy jsem jeho ideám rád podléhal, a to i přesto, že jsem si je neuměl zcela přesně představit: „...vidím a vnímám, co se kolem mě děje, racionálně vše přijímám a následně hodnotím, ale s vnitřním pohledem zpět si nejsem zcela tak jistý, zda se to vše, co jsem prožil, neodehrálo pouze v mém vědomí, v mé duši.“ Takže uplynul právě rok 2021? Nebo mi někdo ukradl ten rok před ním? A když se tak jeden rok, a jedno už který, vytratí, neznamená to náhodou, že jsem ani nezestárnul?

V prastarém *Eposu o Gilgamešovi*, který byl králem sumerského města Uruk před cca 4 a půl tisíci lety (možná před 4 tisíci osmi sty lety), je jeho hlavní hrdina, král Gilgameš vystaven té nejtvrdší výzvě našeho života: „Jak je to s mou nesmrtností?“ Prozření mu poskytne šenkýřka Siduri, k jejímuž hostinci na břehu moře Gilgameš zavítá. Nabídne mu jídlo, ale král prohlásí, že nepotřebuje jíst, protože hledá nesmrtnost. Siduri mu stejně tak prostě jako rázně odpoví, že smrt je součástí lidského údělu a místo toho, aby usiloval o nesmrtnost, má se, dokud může, těšit ze všech radostí života: „Žaludek

si naplň, buď stále vesel! Tancuj a hraj si ve dne v noci! Necht' čistě jsou tvé šaty, ve vodě se koupej! Na dítko zři, jež držíš na své ruce. Ať manželka se raduje na tvém klíně! Takové je lidské počínání.“

Lépe to nelze vyslovit ani v té naší současné bídné situaci, která jistě není tou z nejbídnějších v lidské historii. Lepší přání do nového roku 2022, který snad bude námi všemi průběžně vnímán ve všech ohledech i ve všech jeho okamžicích jako intenzivně skutečný, pro naši společnost nemám.

Jen ještě jedno přání navíc. Omlouvám se za neskromnost. Nepodléhejme lidské hlouposti a zlovůli. Je proč s nimi bojovat. Už jenom proto, abychom mohli žít ve svobodné zemi a takovou ji předat i našim dětem, které představují naši skutečnou nesmrtnost.

Na shledanou se s vámi v roce 2022 v hledištích našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Vánoční nohejbalový turnaj MdB a jeho přátel proběhl pod patronací Actor's 77 Charity v neděli 12. prosince. Nakonec zvítězilo družstvo Přátel MdB z Vlasatic, ale ani družstva Bláhovka a Peňa tým si nevedla špatně.

Stalo se...

Mikuláš se svými nerozlučnými druhy se nevyhnul ani našemu divadlu. Poznáte naše herce v kostýmech?

(Jan Brožek, Milan Němec, Dagmar Křížová, Diana Veltická)

Zdeněk Junák oslavil své narozeniny s kolegy i rodinou.

První prosincový víkend jsme pořádali konkurz na obsazení dětských rolí pro muzikál Matilda, který uvedeme v příští sezóně. Tento titul, který vznikl podle stejnojmenné dětské knihy Roalda Dahla, je již několik let skutečným hitem po celém světě a jsme moc rádi, že jej brzy budeme moci představit i našemu publiku.

Soutěž se Zdeňkem Junákem

Z velkého množství správných odpovědí jsme vylosovali pana Bohouše Jindru, který věděl, že rozhlasový pořad *Srdcovky Zdeňka Junáka* se vysílá na Českém rozhlase Brno ve všední den vždy od 9 do 10 hodin a ještě v sobotu od 10 do 12 hodin. Vítězi gratulujeme, těšit se může na lístky na komedii *Lakomec*. Ostatním děkujeme za účast a přízeň. I s lednovým číslem můžete soutěžit. Stačí sledovat náš Facebookový profil a poznat, z jaké inscenace jsme vyfotili rekvizity na obálku tentokrát. Hodně štěstí!

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Lukáš Janota

Pořád mi v palici něco lítá a je to na mě asi vidět

Lukáš Janota právě začíná zkoušet roli Dana v muzikálu *NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)*, ale jelikož je tato postava ještě v plenkách, neptal jsem se na ni – ostatně v rozhovoru Lukáš sám přiznává, že o postavách, které hraje, nerad mluví. Zato jsme se v naší oblíbené pivnici U semináru bavili o tom, jak (ne)přemýšlí o herectví, o touze hrát různorodé postavy, o jeho širokých skladatelských a producentických aktivitách a také o tom, proč jsme se doposud nedočkali (a asi ani nedočkáme) jeho sólového CD. Lukáš sice tvrdí, že vypadá jako bručoun, ale veselé to bylo dost.

Kdybys mohl něco zpětně poradit Lukáši Janotovi z roku 2004, kdy jsi nastupoval na JAMU, co by to bylo?

Ať nedělá nic jinak, než jsem dělal. Nic bych nezměnil.

To zní, jako bys byl spokojený kluk.

Ano, jsem spokojený. Musím to zaklepat. Nechci se rouhat, ale 95 procent lidí na téhle planetě se má hůř než já. Nicméně 95 procent Čechů se má taky líp než 95 procent lidí ve zbytku světa, ale málokdo z nich si to uvědomuje.

V minulé sezóně jsi nazkoušel doktora Otternschlaga v *Grand Hotelu*, Muže v bílém ve *Světácích*, Rochesteru v *Jane Eyrové* a Leoše Janáčka v *Napoleonovi*, k tomu jsi ještě složil hudbu k inscenaci *Bella Figura*. To je slušná výkonnost, ne?

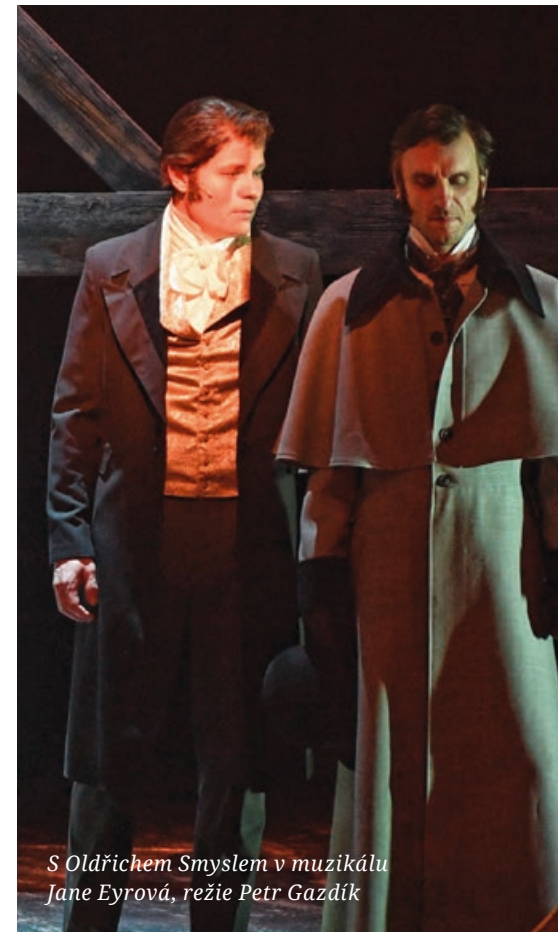
Čtyři role za sezónu u nás nejsou neobvyklé číslo, navíc *Grand Hotel* měl sice covidovou pauzu, ale z větší části se nazkoušel ještě v předchozí sezóně. A hudbu jsem jako obvykle složil po nocích.

Nicméně jsou to čtyři dost odlišné figury – zraněný osamělý skeptik Otternschlag, rozverný bonviván s nadhledem ve *Světácích*, klasický romantický hrdina Rochester a ztřeštěný poděs Janáček. Zeptám se schválně hloupě: vnímáš se jako herec širokého rejstříku?

Hrozně bych si přál, aby to tak bylo. A velmi mě ta různost baví, stejně jako mě baví, že už jsem ve věku, kdy nehraju chlapce, ale muže. Respektive mě skutečnost toho věku baví z hereckého hlediska, z životního už méně. (*úsměv*) Ale každopádně je super, že můžu hrát ještě pořád jak Malcolma McGregora v *Donaha!*, což je potřeštěný kluk, a vedle toho životem pochroumaného Otternschlaga nebo bělovlasého Janáčka.

Ke kterým z těch rolí byla nejdelsí cesta?

Člověče... Všechno jsem to měl hned. (*smích*) To je samozřejmě legrace, ale nad svými rolemi doma a mimo zkoušení moc nepřemýšlím. Pokud se nestane, že se nějak zásadně střetne můj pohled na věc s pohledem režiséra, což se ani v jednom zmíněném případě nestalo, tak to nechám plynout. A během zkoušení se to tak nějak staví cihlička po cih-

S Oldřichem Smyslem v muzikálu *Jane Eyrová*, režie Petr Gazdík

lice, takovým pudovým způsobem. Nechávám se vést textem, situacemi a příběhem. No, a nakonec se to nějak spojí dohromady a pak už se hraje. Je to docela magické. Ale abych neodpovídal jen obecně, musím říct, že Rochester byla role, v jakou jsem dlouho doufal. Dospělý chlap, zralá mužská síla. A je to postava s velkým obloukem a vývojem, což je herecky samozřejmě velmi vděčné.

Takže jsi tzv. pudový herec?

Snažím se moc nepřemýšlet ani nad skládáním. Nechám se tím prostě unést. Snažím se mít čisté svědomí z toho, že to dělám nejlépe, jak v danou chvíli umím. To je samozřejmě ideální případ, který se mi – doufám – daří čím dál víc. I když ne vždy, někdy to nejde.

Pro mě je nejhorší, když se mě někdo začne ptát, co si o té které postavě myslím a abych ji nějak představil. Když se třeba blíží tiskovka a já tuším, že taková otázka padne, tak se na to musím vnitřně připravit paradoxně mnohem důkladněji než na samotné zkoušení. Na zkoušení se musím samozřejmě připravit technicky co nejlépe. Bez techniky, znalosti textů a všeho, co je potřeba, se samozřejmě nic nestane. Až potom, co je člověk skvěle připravený, přijde svoboda. Ale spoň u mě to tak funguje. Přišel jsem na to dost pozdě, ale naštěstí přišel. (smích)

Ty jsi člověk, který umí složit dobrou píseň, hudebně i textově. Zároveň jsi člověk, který ji umí dobře nahrát, nazpívat a zvukově a vůbec producenty osměřit, to vše v jedné osobě. Proč tady vlastně každý rok nemáme nové album Lukáše Janoty?

No... často jsem se ptal sám sebe a ptám se stále stejnou otázkou. A bohužel jsem zjistil, že asi nemám co říct. (smích) Pořádně jsem se totiž začal zabývat hudbou až po odchodu z konzervatoře, protože tam jsem měl na práci jiné, důležitější věci. (smích) Až na JAMU jsem si koupil piano, počítač a zvuko-

vou kartu a začal se věnovat hraní a skládání.

A taky – a to podstatně – producentství a zvukovému inženýrství. Dodnes všechny své hudební a skladatelské nedostatky nahrazuju tou technologickou dovedností. A osvojit si ji mi poměrně dlouho trvalo a během té doby jsem zjistil, že prostě nemám co říct. Mně vyhovuje dostat jasně zadaný úkol. Proto je mi mnohem příjemnější hrát divadlo, kde mi slova a noty napsal někdo jiný, než se snažit přesvědčit publikum o pravdě toho, co jsem napsal sám. Možná jsem ale sraab a nemám na to prostě koule. Je to součástí talentu a tahle část mi asi prostě chybí.

Takže nemáš jako autor – jak říká Kundera v *Jakubovi a jeho pánu* – puzení?

Nemám autorský přetlak, ano. Možná jsem ho měl ve dvaceti a neměl jsem někoho, kdo by mě nasměroval, ale stejně: kdybych to opravdu chtěl, tak jsem se frontmanem kapely stal. A jelikož jsem jím nikdy nebyl, tak jsem to asi zase tolik nechtěl. Taky jsem dost žánrově roztržštěný a nemám jasný směr a styl. Teď už je pozdě ve skoro čtyřiceti

v pop music začínat. A já ani nechci objíždět kluby a festivaly a snažit se budovat si svou fanouškovskou základnu. Mě baví sedět doma ve studiu. A vyhovuje mi, že coby producent můžu skládat hudbu, nahrávat ji, psát texty, scénáře, vymýšlet klipy i reklamy. Nemohl bych dělat jenom jednu věc – a taky asi nikdy nebudu v jedné věci vynikající. Ale to nevdám.

Dobře, vysvětlil jsi, proč nemáme každý rok tvé CD. Ale proč nemáme (kromě *Figarky* v Divadle na Orlí) muzikál Lukáše Janoty?

Já nejsem Ondra Brzobohatý, který si napíše libreto, hudbu i texty písní sám. Divadlo bych potřeboval dělat s někým, kdo přijde se silným tématem, kterému by stálo za to věnovat rok života. Ve dvou se to lépe táhne, a i když pracuju rád sám, tak zrovna muzikál bych raději dělal s partákem.

Když ses zmínil o Ondrovi Brzobohatém – tys hrál v Hudebním divadle Karlín titulní roli v jeho muzikálu *Legenda jménem Holmes*. Jak se to stalo a co ti to dalo?

Navrtaal mě do toho Vojta Dyk, já byl jeden ze skupiny lidí, která tam přišla na Vojtovo přímé pozvání. Ale pak už jsem normálně prošel konkursem, na který jsem byl – troufnu si říct – hodně dobře připravený. To představení mám hodně rád a myslím, že v mém hereckém vývoji to byl docela velký zlom.

A v čem?

V uvolněnosti. V *Holmesovi* jsem se ocitl ve velké roli, s populárním alternantem, na prestižním jevišti, kde mě nikdo moc neznal a kde byl velký tlak na to, abych obstál. A to, že se to (soudě podle reakcí) dost povedlo, to mě vnitřně hodně osvobodilo. Posunulo mě to do fáze, kdy získáváš pocit, že už nemusíš sobě ani jiným nic dokazovat. A teprve v té fázi můžeš začít opravdu tvořit.

Stane se ti, že vylezeš v Karlíně na jeviště a cítíš zklamání publika z toho, že nejsi Vojta Dyk?

Většinou ano. (úsměv) Já ty lidi úplně chápu, šli na číslo jedna a mají tam číslo dvě z Brna. A baví mě s tím bojovat, je to velká škola. A když mám pocit, že jsem aspoň půlku těch lidí přesvědčil, tak je to super pocit.

Jsi pyšný na nějakou píseň, kterou jsi složil?

Na všechny. Ne, vážně, já si strašně nerad dělám žebříčky. Ani oblíbených kapel, ani filmů, ani jídel.

Ale mám pocit, že jedna z tvých písní se chytila hodně, jmenuje se *Beat ve swingu* a hraje ji přední brněnská skupina *B-Side Band*.

To jsme jednou šli s bandleaderem Pepou Buchtou na pivo, bavili jsme se o směřování té kapely a Pepa říkal, že by potřebovali rádiový hit. Tak jsem furianty prohlásil, že mu ho napíšu. A za dva dny jsem napsal *Beat ve swingu*. A na ten jsem dost pyšný, jen rádiový hit se z toho nestal. Ale když se bavíme o zakázkách, tak první velká, která se myslím hodně povedla a zarezonovala, byla propagační píseň pro VUT *Miluji tě, mé VUT*, kterou jsem složil, otextoval i nazpíval. To byl opravdu sukces, na YouTube to má skoro milion zhlédnutí, což tehdy bylo ještě hodně. (smích) Ale všeobecně jsem pyšný na každou věc, kterou dokončím. To je totiž úspěch sám o sobě. S věkem jsem si začal hodně vážit všech autorských děl ostatních

umělců. Dříve jsem nebyl schopen ocenit, co znamená něco vytvořit a dokončit. Dnes si toho vážím hodně, i když se mnou daná věc třeba ani nijak nerezonuje. Asi fakt stárnu. *(smích)* Teď jsem skládal hudbu pro seriál kolegů Míši Isteníka a Kuby Uličníka *Vegani a jelita*, kde mi kluci dali velký prostor a důvěru, a to byla čistá radost, čisté flow. To klapalo tak nějak samozřejmě. Asi úplně poprvé jsem si nebral vůbec žádné servítky a naprosto jsem nepřemýšlel o tom, jestli se někomu trefím do vkusu.

Ty v civilu občas působíš jako...

Bručoun, jen to řekni.

Jako zadumaný člověk.

Možná je to tím, že jsem opravdu zadumaný. Pořád mi v palici něco lítá a je to na mě asi vidět. Občas mě něco trápí a stále se dívám světu a jeho paradoxům a principům, které jsou neměnné a ne vždy úplně hezké ani spravedlivé. Dívím se lidem, sám sobě, své ženě... *(smích)* V jednom mém textu je něco jako: „Měl být už jinde, měl už vědět...“ No a já pořád nevím, no... Tak přemýšlím. *(smích)*

A tenhle zadumaný typ na jevišti občas vypadá, obzvlášť v komické roli, jako že tě z toho jeviště bude třeba odvléct násilím. Čím to je?

Jeviště ti poskytne svobodu, jakou ti normální život neposkytne. Tzv. seriózním mužům v našem věku už vůbec ne. Prý tím občas překvapím i své herecké kolegy, co se mi na tom jevišti děje. Ale rozhodně pokud ze mě vyleze nějaký pro okolí nečekaný vtíp, tak to není něco, co jsem si odpoledne vymyslel, vyladil a teď se těším, jak to zafunguje. To mě vůbec baví na divadle snad nejvíc – to nedomluvené. Jistě, musí tam být zkušení lidi, kteří si s tím umí poradit a nenechat se tím strhnout. (Čímž neříkám, že se mi to neděje, že jsem taky někdy nepodleh diváckému vábení a nezašel ve zlobení dál, než jsem měl.) Ale když něco funkčně vybočí z té vyjeté koleje, třeba jen v detailech, tak mě to obrovsky těší.

A těší mě to jak v Janáčkově, což je takový sólový panáček, který si na své malé ploše může dovolit prostor i lehce ukrást, tak v Rochestrově. Já třeba miluju úvodní dialogy s Jane,

*S manželkou
Svetlanou Janotovou*

kde ji Rochester zpovídá, co je zač. Tam se dá hrát s psychologickými akcenty v konverzaci, s pohledy, intonací, timingem... Takových řečneme konverzačních věcí bych rád hrál víc, protože svoboda v obměňování je věc, kterou na divadle miluju. Zdá se, že v poslední době zažívám na jevišti radost z paralelní existence. Dřív jsem nebyval dobře připravený a bál jsem se chyb. Dnes už se snažím být připravený a chyby dělám pořád, ale už se jich nebojím. A vidíš, tohle bych poradil před lety Lukáši Janotovi. Aby se připravil lépe. Ale on by mě neposlechl a musel by si na to přijít sám. *(smích)*

Text: Jan Šotkovský

PODPOŘTE ZOO BRNO ADOPTUJTE SI ZVÍŘE

PŘES E-SHOP Z POHODLÍ DOMOVA

VÍCE NA WWW.ZOOBRNO.CZ

ZOO BRNO

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE ZOO BRNO A STANICI ZAJÍMOVÝCH ČINNOSTÍ,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Premiéra 11. prosince na Činoherní scéně

Vratislav Blažek Zdeněk Podskalský Evžen Illín Vlastimil Hála Karel Cón

SVĚTÁCI

nesmrtelná česká komedie s písničkami

režie Stanislav Slovák

Bernhard Setzwein

Divadlo je týmová práce

Při děkovačce po premiéře komedie Hrabal a muž u okna, režie Stanislav Moša

Jak se vaše hra vlastně dostala na jeviště našeho divadla?

Jednoho dne jsem dostal mail z Brna a někdo mi psal, že chce přeložit mou hru do češtiny. Tím, kdo mi psal, byla Zuzana Čtveráčková. Až později jsem se dozvěděl, že se na ni obrátila Bettina Weyers z berlínské divadelní agentury Gallissas, která mě zastupuje. Tenkrát jsem byl pouze velmi potěšený a překvapený – někdo se zajímá o mou hru a k tomu z města, odkud pocházel Hrabal. Krátce poté mě náhoda zavedla do Brna a já jsem poprvé Zuzanu Čtveráčkovou potkal. Dodnes si to přesně vybavuji – seděli jsme venku v jedné kavárně na Zelném trhu a báječně jsme si popovídali, přičemž hovor šel velmi do hloubky hry. Líbilo se mi, jak intenzivně se zabývala každou jednou nuancí textu.

Jaká byla vaše první myšlenka, když jste usedl do hlediště, rozsvítla se světla a vy jste na jevišti uviděl Dudkovu kůlnu? Poznali jste ji? Splnila vaše představy, které jste měl při psaní textu?

Musím se přiznat – už jsem viděl fotky z inscenace, zcela nepřipravený jsem tedy nebyl. Ostatně jsem to hned po premiéře sám panu Jaroslavu Milfajtovi řekl. Že jeho scéná téměř přesně vystihla to, co jsem při psaní hry viděl svým vnitřním zrakem. Já to mám obecně tak, že se mi před očima objevují zcela jasné obrazy, které posléze popisují v režijních poznámkách. Nechci nikoho nutit, aby to pak inscenoval přesně podle toho... Divadlo je prostě týmová práce, do které přispívá každý svým dílem. Ale přirozeně mě těší, když zjistím, že máme obdobný pohled na věc. Ten les na pozadí mi ostatně přišel určitým způsobem obzvlášť magický. A sama hra se svojí snovou scénou v závěru přece má něco z magična.

V čem vidíte největší rozdíl mezi naší inscenací a nastudováním v Theater Regensburg v roce 2015?

Řeknu teď pro jednu věc traskavého – a to, že v Brně velmi přesně vědí, o čem ve své hře mluvím a ke kterým událostem se vracím. Paní režisérka, která hru nastudovala

S Janem Mazákem po premiéře

pro Regensburg, k tomu celému přistoupila poněkud abstraktněji. Nicméně, ona může tuto dobu znát maximálně z hodin dějepisu. A u nás na západě bylo jen velmi málo přednášek, které se zabývaly proměnlivými dějinami středovýchodní Evropy. Jinak tomu bylo přirozeně zde v Brně. Velmi mne dojalo, jak mi Stanislav Moša vyprávěl o svých osobních setkáních s Bohumilem Hrabalem. Já jsem bohužel Hrabala osobně nepoznal, ale opakovaně jsem se bavil s lidmi, kteří ho ještě zažili.

Myslíte, že znalost českých reálií byla pro naše herce výhodou?

Rozhodně! Myslím, že všichni, kteří se na této produkci podíleli, vědí, o čem je řeč. I paní překladatelka Zuzana Čtveráčková, která by měla být v podobném věku jako paní režisérka v Regensburgu, musela, předpokládám, o této době hodně slyšet.

I když vím, že po převratu přirozeně byla a stále jsou určitá tabu a věci, o kterých se nemluví, přesto všichni vyrůstali ve zcela jiném prostředí. Hluboké porozumění zde je, to zcela bez pochyb.

Jak jste vnímal reakce publika? Byly jiné než ty německé?

Jeden rozdíl mi přišel pozoruhodný – smích publika mě utvrdil v tom, že diváci pochopili také komiku a absurditu, které jsou ve hře bezpochyby přítomné. V tomto ohledu to bylo v Regensburgu každopádně tišší. To mě velmi těší, protože je mi český humor hodně blízký. Lidé říkají, že je v mém díle na každém kroku. Je to ten nenadálý zvrat z komiky do tragična a pak zase kotrmelec zpátky.

Přiznal jste, že při psaní textu máte jasnou představu o tom, jak by mělo vypadat dění na jevišti. Překvapilo vás tedy

něco, co jste viděl během naší premiéry? Byla vaše představa v něčem úplně jiná?

Ne. Mám pocit, že to, co jsem si představoval, a to, co z mého textu pan režisér Stanislav Moša vyčetl, je ve velké harmonii. Po premiéře mi říkal, že je ve hře jedno konkrétní místo, kdy ho při každé zkoušce a při každém představení přemůže dojetí. Že něco takového režisér cítí a připustí, považuji za fantastické. Často máte dojem, že si režiséři myslí, že si musí držet text tak daleko od těla, jak je jen možné.

Měl jste možnost pobavit se s herci po premiéře? O čem jste mluvili, co byste jim případně vzkázal?

Pokusil jsem se všem vyjádřit svůj velký dík. A velmi mě dojalo, když mi Jan Mazák řekl, že by si nemyslel, že jsou ještě autoři, kteří píší takové hry s takovými postavami. Všichni samozřejmě víme, že teď je v módě něco jiného – plytké texty, žádný děj, žádné postavy. Možná jsme vymírající dinosauři. Ale že jsme se před vyhynutím ještě jednou potkali a našli – skvěle!

Již v rozhovoru pro program jste se vyznal ze své lásky k Brnu. Měl jste při příležitosti návštěvy premiéry čas podívat se do města? Máte v Brně nějaké oblíbené místo?

Ano, samozřejmě jsme se toulali městem. Zelný trh, ten v žádném případě nesmím vynechat. Koexistence městské zástavby a tržiště mi přijde půvabná. A mým tajným oblíbeným místem se od doby, co jsem tam před pár lety bydlel v rámci stipendia měsíc ve studentské čtvrti, stalo Café Falk. I tentokrát jsme tam opět potkali známé a společně jsme trochu zavzpomínali na pořad *Literární kavárna a vzdali mu hold. (radiovysílání o literatuře, kultuře a aktuálních tématech v Německu v letech 1964–1967, pozn. aut.)*

Jednoduchá otázka na závěr – líbila se vám naše inscenace vaší hry?

Ale ano, samozřejmě. Řekl bych – šťastná ruka, a to ve vztahu ke všem zúčastněným.

Text: Klára Latzková
Překlad: Zuzana Čtveráčková

Pozvánka

BELLA FIGURA

v únoru naposled v sezóně

Nenechte si ujít únorové reprízy této výjimečné komedie. Zdena Herfortová se v roli roztomile poblázněné Yvony Blumové vrátí na jeviště až v příští sezóně.

Připravujeme

Edmond Rostand

CYRANO Z BERGERACU

romantická báseň režie Stanislav Moša obnovená premiéra

Na Štěpána roku 1897 zažila Paříž jednu z nejslavnějších premiér všech dob. Na scéně Divadla u Svatomartinské brány se poprvé objevila postava s velkým nosem (jenž „velkého ducha značí“) a s ještě větším srdcem. Když spadla opona, trvaly ovace údajně plné dvě hodiny.

Tehdejší ministerský předseda Jules Méline, který byl na premiéře přítomen, závěrečného triumfu ani nevyčkal a už o přestávce po třetím dějství vyznamenal autora Řádem čestné legie. Na jevišti se totiž objevilo něco, co se z činoherního divadla pod přílivem módních vln naturalismu (zaměřujícího myšlenku kusem života a degradujícího lásku na tělesnou žádostivost) a ibsenismu (nahrazujícího dramatičnost psychologii) bezmála vytratilo – hrdinství a rytířskost, šarm a duchaplnost, víra v lásku a služba krásě. V neposlední řadě kouzlo poezie i efektní děj. Hra vytvořila z historického předobrazu mýtus, sama dramatická postava se stala lidským prototypem stejně jako Hamlet nebo Don Quijote. Sláva Rostandovy heroické komedie nezůstala omezena na Paříž a Francii. Již v roce 1898 byla přeložena nejen do hlavních evropských jazyků, ale také do češtiny, a to kongeniálně Jaroslavem Vrchlickým, který stejně jako francouzský autor patřil do novoromantického proudu. Vzápětí došlo i k prvnímu českému uvedení: 22. března 1899 na scéně Národního divadla v Praze v režii Josefa Šmahy a s Jakubem Seifertem v titulní úloze. A nutno dodat, že málokterá dramatická postava u nás tak zdomácněla jako Cyrano z Bergeracu, ožívající na českých jevištích v nových a nových hereckých vtěleních více než sto dvacet let. Snoubí se v ní udatný šermíř, naježený vznětlivec a výmluvný fanfarón s básníkem zároveň břitkým i něžně lyrickým, kavalír a chrabrý gaskoňský mušketýr, žárlivý na svou osobní svobodu a čest, se zakomplexovaným nesmělým milencem, ošklivost zevnějšku s duševní krásou a ušlechtilostí: dlouhonošý Cyrano napohled šťastnějšímu sokovi (Kristiánu de Neuville) nezištně propůjčí vlastní výřečnost oživovanou hlubokým citem, a sám se ke své lásce

(k sestřence Roxaně) nepřímou přizná až ve chvíli smrti, jež nemůže její zduchovnělou podobu už nijak ohrozit. Rostandova představa, realizovaná v *Cyranovi*, že člověk najde vztah k druhému člověku toliko něhou a úctou, se líbí proto, že nespoutává, naopak: vyžaduje velkou vnitřní svobodu od těch, kdo by toužili sami žít po cyranovsku. Autor nemínil šířit ohněm a mečem nějakou novou víru, nezapovídal ani nepřikazoval; domníval se, že leckdy stačí jen málo – stát se alespoň jednou Cyranem – a lidský život bude košatější.

Co je příčinou stále životnosti Rostandova *Cyрана z Bergeracu*? Vedle nesporných básnických hodnot a divadelní účinnosti hry je to snad potřeba každé doby mít svého romantického hrdinu, hrdinu bez bázně a hany jako výraz optimistické víry v ideální lidské možnosti. Snad, ale vlastně to ani nechceme vědět, vždyť se jedná o tajemství divadla jako takového, o jeho kouzlo. Zkrátka a dobře: *Cyrano z Bergeracu* je hra úchvatná a oblíbená; mají ji rádi jak divadelníci, tak diváci. Není proto divu, že se opakovaně stává ozdobou repertoáru Městského divadla Brno, a to znovu v překladu **Jaroslava Vrchlického**, znovu v režii **Stanislava Moši**, znovu s **Igorem Ondříčkem** v titulní úloze. Scéna: **Emil Konečný**. Kostýmy: **Andrea Kučerová**. Hudba: **Zdenek Merta**. Dále hrají: **Svetlana Janotová** (Roxana), **Kristian Pekar** (Kristián de Neuville), **Michal Isteník** (Ragueneau), **Viktor Skála** (Hrabě de Guiche), **Oldřich Smysl** (Le Bret), **Jiří Mach** (De Valvert), **Eva Jedličková** (Dueña), **Stanislav Slovák** (Kapitán Carbon de Castel-Jaloux) aj.

Premiéra 26. února 2022 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

Text: Jiří Závist

Zdenek Merta u klavíru

Zdenek Merta není jen známý a úspěšný skladatel a klavírista, ale také zpěvák, showman, vtipný společník a zábavný vypravěč. Diváci Městského divadla Brno jej také znají jako zdatného moderátora neobvyklé divadelně-hudební talk show *Zdenek Merta u klavíru*. Již od roku 2017 si Zdenek Merta do svého pořadu zve významné hosty české (a také slovenské) hudební scény. Tak mohli diváci na čínoherní scéně vidět Vojtu Dyka, Romana Dragouna, Vašo Patejdlu, Františka Segrada, Jiřího Schmitzera, Petra Jandu, Michaela Kocába a mnoho dalších.

Rok 2022 také přinese lákavé a skvělé hosty: na jedné straně výtečné muzikanty, na druhé straně známé herce ze souboru našeho divadla! Možná jste to ani nevěděli, ale někteří vaši oblíbení představitelé mají také „své další hudební životy“ a úspěšně se pohybují na koncertních pódii. A proto se v dalších dílech hudební talk show *Zdenek Merta u klavíru* můžete těšit na **Dušana Vitázka, Lukáše Janotu, Jakuba Uličníka** a další milá překvapení. Se Zdenkem Mertou si budou povídat, vyprávět historky z hereckého i muzikantského života, ale především společně muzicírovat. Dlouho očekávaný díl pořadu *Zdenek Merta u klavíru* proběhne v sobotu 5. února 2022 na čínoherní scéně MdB.

Pippa Cleary, Philip LaZebnik, Ronald Kruschak:

SNĚHURKA A JÁ pohádkový muzikál pro celou rodinu, světová premiéra

Nová muzikálová pohádka vypovídá především o odvaze poznat sám sebe a potřebě věřit ve šťastné konce, i když se je právě v tomto původním příběhu bude snažit Sněhurčina zlá macecha všechny překazit. Napínavý děj propojuje magickou říši pohádek se světem lidí, z něhož také nakonec vzejdou zachránci, a svým kouzlem zaujme a pobaví všechny generace diváků.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: B. Goldmannová nebo H. Holišová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo E. Bergerová, A. Janíčková nebo B. Slaninová, O. Komínek nebo L. Matouš a další.

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance:

PRETTY WOMAN romantický muzikál

„A co se stalo potom, když vyšplhal na věž a zachránil ji?“ „Potom ona zachránila jeho.“ Další ve své podstatě přímo pohádkovou love story vám nabídne také muzikálový trhák *Pretty Woman*, ve kterém se novodobá Popelka Vivian setká se svým princem Edwardem, a přes mnohá úskalí i jejich příběh, doprovázený výbornou pop-rockovou muzikou, skončí happy endem.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Holišová nebo S. Janotová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, K. Daňhelová nebo D. Křížová, R. Jícha nebo I. Ondříček a další.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

„Žít spolu šťastně až do smrti“ možná budou i Aaron a Casey – jak dopadne jejich netradiční schůzka naslepo, na které budou v nečekaných podobách přítomni i jejich příbuzní a kamarádi, zjistíte, když zavítáte na přitažlivý komorní muzikál *První rande*. Vedle nápaditého příběhu si tu vychutnáte i zdařilé herecké výkony a hudební čísla nejrůznějších stylů.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, A. Zelová a K. Pekar.

Terrence McNally, David Yazbek:

DONAHA! muzikálová komedie

Muzikál *Donaha!* vypráví příběh nešťastných kamarádů ocelářů, kteří ve stejný okamžik přijdou o práci, a tak z čirého zoufalství založí taneční striptérskou skupinu. Co na tom, že fyzicky ani věkem představě o striptérech úplně neodpovídají? Kromě nespočtu vtipných situací je dílo vybaveno i výborným hereckým obsazením a skvělou rockové-funkovou hudbou.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, J. Uličník, I. Ondříček, L. Janota, M. Isteník, Z. Junák a další.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

ČIHOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČIHOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

PO	3.1.	19.00	První rande	
ÚT	4.1.	18.00	Pro nic za nic	
ST	5.1.	19.00	Pro nic za nic	
ČT	6.1.	19.00	První rande	A4
PÁ	7.1.	19.00	První rande	E5
SO	8.1.	19.00	První rande	A6
NE	9.1.	19.00	Hrabal a muž u okna	D
PO	10.1.	19.00	Bella Figura	A1
ÚT	11.1.	19.00	První rande	E2
ST	12.1.	18.00	Anna Karenina	
ČT	13.1.	19.00	Bella Figura	AB4
SO	15.1.	18.00	Křídla 2020/2021	
NE	16.1.	18.00	Světáci	
PO	17.1.	19.00	Světáci	AB1
ÚT	18.1.	19.00	Noc pastýřů	C2
ST	19.1.	19.00	Bella Figura, náhrada za 18.11.2020	AB3
ČT	20.1.	19.00	Bella Figura, náhrada za 29.10.2020	C4
SO	22.1.	19.00	Antonius a Kleopatra	R2021
NE	23.1.	19.00	Antonius a Kleopatra	X2021
PO	24.1.	18.00	Světáci	SP
ÚT	25.1.	19.00	Světáci	A2
ST	26.1.	19.00	Světáci	A3
PÁ	28.1.	19.00	Hrabal a muž u okna	C5
SO	29.1.	19.00	Hrabal a muž u okna	AB6
NE	30.1.	18.00	Splašené nůžky	
PO	31.1.	19.00	Osmyčky	

NE	2.1.	18.00	Pretty Woman	
PO	3.1.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	4.1.	18.00	Pretty Woman	
ST	5.1.	19.00	Pretty Woman	
ČT	6.1.	18.00	Pretty Woman	
PÁ	7.1.	19.00	Pretty Woman	
NE	9.1.	18.00	Donaha!	
PO	10.1.	19.00	Donaha!	
ÚT	11.1.	18.00	Donaha!	
ČT	13.1.	19.00	Lakomec	A2021/M2021
PÁ	14.1.	19.00	Lakomec	V2021
NE	16.1.	19.00	Romeo a Julie, za 16.8.2021	
			Divadlo na Vinohradech	
PÁ	28.1.	14.00	Sněhurka a já	
PÁ	28.1.	19.00	Sněhurka a já	A5/AB5
SO	29.1.	19.00	Sněhurka a já	P
NE	30.1.	19.00	Sněhurka a já	D/E7
PO	31.1.	19.00	Sněhurka a já	A1/AB1

ÚT	1.2.	18.00	Osmyčky	
ČT	3.2.	19.00	Bella Figura	A4
PÁ	4.2.	19.00	Vrabčák a anděl	
SO	5.2.	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
NE	6.2.	18.00	Santiniho jazyk	
PÁ	11.2.	14.00	NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)	
PÁ	11.2.	19.00	NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)	A5
SO	12.2.	19.00	NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)	P
NE	13.2.	19.00	NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)	
PO	14.2.	19.00	Světáci	A1
ÚT	15.2.	19.00	Světáci	E2
ST	16.2.	19.00	První rande	
ČT	17.2.	19.00	První rande	žadáno
PÁ	18.2.	19.00	Bella Figura	AB5
SO	19.2.	19.00	Bella Figura	
NE	20.2.	19.00	NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)	E7
PO	21.2.	18.00	NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)	SP
PÁ	25.2.	14.00	Cyrano z Bergeracu	
SO	26.2.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
NE	27.2.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
PO	28.2.	19.00	Bella Figura	AB1

ST	2.2.	19.00	Pretty Woman	žadáno
ČT	3.2.	18.00	Pretty Woman	
PÁ	4.2.	19.00	Pretty Woman	
SO	5.2.	18.00	Pretty Woman	
PO	7.2.	19.00	Lakomec	Z2021/T2021
ÚT	8.2.	19.00	Lakomec	R2021/X2021
ČT	10.2.	19.00	Sněhurka a já	C4
PÁ	11.2.	19.00	Sněhurka a já	C5/E5
SO	12.2.	19.00	Sněhurka a já	A6/AB6
NE	13.2.	18.00	Sněhurka a já	
PO	14.2.	19.00	Sněhurka a já	
ÚT	15.2.	19.00	Sněhurka a já	A2/AB2
ST	16.2.	19.00	Sněhurka a já	A3/AB3
ČT	17.2.	19.00	Sněhurka a já	A4/AB4
SO	19.2.	19.00	Mamma Mia!	
NE	20.2.	18.00	Mamma Mia!	
PO	21.2.	19.00	Mamma Mia!	
ČT	24.2.	18.00	Jane Eyrová	
PÁ	25.2.	19.00	Jane Eyrová	
SO	26.2.	18.00	Jane Eyrová	
NE	27.2.	18.00	Jane Eyrová	
PO	28.2.	19.00	Jane Eyrová	

■ Veřejná generálka
 ■ Hostování
 ■ Premiéra

Paul Gordon, John Caird:

JANE EYROVÁ muzikál podle proslulého románu

Působivý divadelní, hudební, pěvecký i herecký zážitek vám vrchovatou měrou poskytne výpravný romantický muzikál *Jane Eyrová* na motivy mimořádné prózy Charlotte Brontëové, která již ovlivnila řadu umělců. Také její muzikálová verze zpracovává témata osobní cti, lásky i odpuštění, jež nakonec Jane dovede ke štěstí po boku milovaného Edwarda Rochesterera.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: K. Daňhelová nebo D. Křížová, L. Janota nebo L. Vlček, A. Antalová nebo J. Musilová a další.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační lepoporelo

V kabaretně laděné rozsmárné féerii *Osmičky* se za doprovodu pánů Čenka Udavače a Marcela Zatýkala vydáte na překvapivou cestu napříč českou historií. Slovy divadelního recenzenta J. P. Kříže inscenace originálním způsobem vzdává „*nevidaný, neslýchaný, kolosální a objevný hold všem osmičkám, smyčkám, přesmyčkám, myčkám, oprádkám i kličkám českých dějin.*“

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vitázek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Halámek a další.

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson:

MAMMA MIA! legendární muzikál

Světznámý muzikál *Mamma Mia!*, jehož děj je originálně sepsán na základě nezapomenutelných hitů švédské skupiny ABBA, opět razantně v divokém rytmu vtrhne na Hudební scénu. Představení vás na tři hodiny přenesne na jednu řeckou svatbu, kde si díky komediální zápletce, výborné hudbě i výkonům všech účinkujících příjemně odpočinete od každodenních starostí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Antalová nebo M. Sedláčková nebo I. Vaňková, D. Křížová nebo P. Šimberová a další.

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:

SANTINIHO JAZYK mysteriózní thriller

Napínavý tajemný příběh vás během jediného večera zavede do několika výjimečných staveb barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Právě zde totiž bude Martin Urmann jakožto reklamní kreativec hledat inspiraci k vytvoření univerzálního reklamního sloganu. Kromě dobře volených slov tu své místo budou mít také čísla, symboly, vraždy i milostná zápletka.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vitázek, P. Halberstadt, K. Daňhelová, J. Uličník, A. Zelová a další.

In memoriam

Naděna Patriková
(22. 12. 1950 – 12. 12. 2021)

Paní Naděnu jsem osobně potkal poprvé před dvaceti lety, kdy jsme spolu na podzim roku 2001 zkusili muzikál *Zpívání v dešti*.

Od té doby byla součástí mého života a za pár let i života všech kolegů v Městském divadle. Všichni její spolupracovníci byli doslova její rodinou, kterou, jak už to v rodinách bývá, vždy přijímala s láskou a pochopením pro všechna naše střídání nálad, nervozitu, nedočkavost a spoustu dalších drobných lidských nectností. Přijala nás takové, jací jsme. Byla vždy tam, kde jste ji čekali. Divadlem žila, milovala ho, radovala se z úspěchu každého jednotlivce i celku. Velmi intenzivně prožívala každé představení, smála se, plakala. Nikdy si nestýskala a nestěžovala si, nezáviděla. Byla tichým a nenápadným, ale o to pevnějším pilířem našeho divadla. Teď nám odešla. Zatím si to vůbec neumím představit.

Naděno, děkujeme ti za všechno.

Nikdy na tebe nezapomenu.

Igor Ondříček

Další reprízy komedie s písničkami Světáci

16., 17., 24., 25. a 26. ledna

Esther Mertová

V bohémství jsem trochu po tátovi

Esther Mertovou asi příliš představovat nemusím. Je spjata s naším divadlem prakticky od doby prenatalní, neboť její maminka Zora Jandová s ní zpívala ještě v poměrně vysokém stupni těhotenství ve *Světě plném andělů*. A tatínek Zdenek Merta je důležitou součástí našeho divadla od devadesátých let. Bylo tedy její nasměrování k herectví tak přímočaré? S čím se musela jako dítě slavných rodičů prát a jaké je srovnání bydlení v Brně a v Praze? O tom všem jsme si povídaly jedno odpoledne po zkoušce muzikálu *Sněhurka a já*, kde Esther ztvárňuje roli Sárý.

Esther, ptát se tě, jaká byla tvoje cesta k divadlu, mi přijde opravdu mimo. Spíš by mě zajímalo, jestli v tvém případě bylo možné se divadlu vyhnout?

No, moc jiných možností tu nebylo. Má cesta k divadlu byla dost přímočará. Rodiče mi řekli, že mě podpoří, ať si vyberu cokoliv. I kdyby mé směřování nebylo umělecké, rozhodně by mi to neměli za zlé. Jenže já měla jasno odjakživa. Prostě jsem vždycky k divadlu chtěla. Divadlo mě hrozně baví a vždycky bavilo. Od malička jsem zpívala a tancovala, chodila do různých kroužků, z gymnázia jsem přešla na konzervatoř a odtud vedla cesta do Městského divadla. Já jsem si tuto uměleckou cestu vybrala sama. A moc ráda. **Tvoje sestra tyto umělecké sklony neměla?**

Sestra si našla jinou cestu. Já byla vždy ta víc umělecká, ona je zase ta chytrá. *(smích)*

Ale to se přece nevyklučuje.

Ne, to rozhodně ne. Moje sestra se umění věnuje, jen si to nechala víc jako své hobby. Se svým manželem se věnují ochotnickému divadlu, ale profesionálně se divadlu věnovat nechce. A já snad taky nejsem úplně blbá.

Opravdu jsi neměla žádný jiný sen?

Já měla jediný sen – hrát v tomto divadle. Takže když mi to bylo nabídnuto, řekla jsem milionkrát ano!!!

Přímo zde v Městském divadle Brno?

Ano.

To je pěkné. Protože má další otázka směřuje k Brnu. Jaký máš vztah k našemu městu? Jsi sice rodilá Pražáčka, ale přes své rodiče musíš mít k Brnu velmi specifický vztah.

Vždyť já zde strávila své dětství, jelikož se mí rodiče v Brně pracovně vyskytovali poměrně často a na delší dobu. V divadelním zákulisí jsem tedy vyrůstala, užívala jsem

si tuto netradičnost, to člověka samozřejmě ovlivní – prostě typické divadelní dítě. Zákulisí (obzvláště tohoto) divadla byl můj magický svět. Proto mám Brno velmi ráda a často se sem i ráda vracím. Vlastně teď tady trávím víc času než v Praze.

Vzpomeň si na své první účinkování na jevišti? To muselo být velmi brzy.

Tak poprvé si to nepamatuji, protože to jsem byla ještě u maminky v bříšku. Osobně si pamatuji své první účinkování, když jsem ve čtyřech letech hrála malého Alikvóta ve *Snech svatojánských nocí*. A mám z toho skvělé, byť lehce rozmazané vzpomínky. Nejraději vzpomínám na zájezdy, všichni kolegové se tam o mě úžasně starali a jsem ráda, že s nimi můžu udržovat kontakt i nadále. Je to taková moje druhá rodina. Protože jen hereckých tatíneků tady mám asi sedm, maminek myslím pět, takže je to pro mě druhá rodina doslova. Máma mi vždycky kladla na srdce, že to jsou všechno tety a strejdové a mám se k nim chovat hezky. Protože pokud se k nim budu chovat hezky, budou se tak ke mně chovat taky. A tento krásný vztah s nimi přetrval i do dnešních dnů, kdy jsem se stala členkou souboru MdB. Tady je totiž strašně příjemný herecký kolektiv. Ten kolektivní přátelský duch je nesmírně vzácný a nabíjí mě pozitivní energií.

Když pomínu ty dětské, tvé první setkání s velkou rolí byla před dvěma lety Julie v nejslavnější Shakespearově tragédii *Romeo a Julie* na Biskupském dvoře. Jaká je tvá zkušenost setkat se takhle brzy se Shakespearem a blankversem? A jak se hraje v pleněru?

No, je to v prvé řadě ohromná odpovědnost. Já jsem z toho byla hrozně nervózní, ale spíš proto, abych nezklamala nejen sebe, ale především své okolí – režiséra, své rodiče.

S Tomášem Daleckým v dramatu *Romeo a Julie*, režie Stanislav Slovák

To úsilí bylo opravdu veliké, protože na mě padla tíseň i z toho faktu, že jsem dítě známějších rodičů. A přistupuje k tomu právě i ten pocit dokázat lidem, že nemám jen slavné jméno, ale že také snad něco dokážu. Víím, že si lidé řeknou: „Jo, to je ta dcera Zory Jandové a Zdenka Merty. Tak doufám, že bude aspoň tak dobrá jako její rodiče.“ Nemám úplně nejradši toto srovnávání, ale nikdy se tomu nevyhnu. I proto jsem z té role měla velký respekt a ohromný stres. Aby mě lidi přijali jako Julii, ne jen jako dceru slavných rodičů. Obávala jsem se, co na to rodiče řeknou, ale dopadlo to dobře, byli na mě pyšní. Za což vděčím zejména Honzovi Šotkovskému, Stankovi Slovákovi... a sobě. S blankversem to bylo mé první setkání v praxi, když pomínu nějaké teoretické školní výklady. Velmi mi pomohla hlasová pedagožka paní Eva Spoustová, se kterou jsem strávila mnoho hodin. Bylo to náročné, ale dost mě to bavilo. Podtrhávala jsem si v textu všechny přízvuky a najednou mi to začalo dávat smysl, všechno do sebe hezky zapadlo. Zá-

roveň jsem ale musela myslet na to, aby ta strojová preciznost veršů zněla lehce a vázaně, ne moc naučeně a prkenně, a aby to divákovi dávalo smysl. Bylo to těžké, ale nějak jsem se z toho vyhlala.

Jak vyhlala? Bylo to perfektní!

Já jsem zahrála, že to umím. *(smích)* A co se týče prostoru Biskupského dvora, to bylo něco! Hrála jsem zde poprvé a moc mě to těšilo. Najednou jsem si ale musela uvědomovat takové maličkosti, jako že může být večer zima nebo že občas prší – s tím jsme měli velké zkušenosti. Ale nejvíc mě překvapili komáři! No to bylo příšerné. Vážně. Já tam totiž musela poměrně dost dlouho ležet, skoro dvacet minut bez hnutí, takže ti komáři si mě vždycky našli. Ale pohnout jsem se nemohla, hrála jsem přece mrtvou! Tajně jsem je odfoukávala, ale nepomáhalo to. Repelenty? K smíchu. Takže jsem druhý den ráno po představení nacházela na své tváři nové a nové štípance. Hrůza. Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna tohle může být takový problém. Člověk se připraví na kdeco – maminka mi připravila speciální ohřívací sáčky, které jsem si dávala pod kostým, když bylo moc chladno. Ten déšť se taky nakonec dal ustát (a uležet), i když jsme po některých představeních klidně mohli kostýmy ždímat. Ale komáři, ti mě dostali!

To by mě nikdy nenapadlo!

No mě taky ne. Většinou jsou všichni na jevišti v pohybu, tak to tolik nevnímají. Jen ta Julie tam musí delší dobu ležet. Taky bylo fajn, když přšelo. Kuba Uličník se tam o mě jednou krásně postaral. Přikryl mě, takže mi přšelo jen na obličej. Sice se mi úplně smyl make-up, ale dost to pomohlo a moc mu zpětně děkuju. Nenastydla jsem.

To byl skutečný křest ohněm.

To rozhodně ano. Ale já jsem vděčná za každou příležitost, kterou tady dostanu, i za malinkaté role.

Tak zavzpomínej.

Tak třeba v muzikálu *Nahá múza*, který napsala máma a ke kterému táta dělal hudbu, jsem hrála dítě. Co taky jiného v mém tehdejší věku. Nebo mě bavilo se sem tam připlést do dětské company v *Pekle*. Sice jsem

S tatínkem

tam neměla co dělat, ale já se tam prostě nenápadně vetřela a skočila si s nimi panáka. Na jeviště mě to prostě vždycky táhlo.

Jsi dcerou slavných rodičů a určitě ses ve svém životě setkala s různými reakcemi na svou osobu. Byly i nepříjemné reakce ze strany diváků?

Tak já si za prvé myslím, že mí rodiče zas tak slavní nejsou...

Já myslím, že slavní jsou.

Tak možná tady trochu víc než v Praze. Ale když to srovnám například se svojí bývalou spolužačkou Natálkou Grossovou nebo s holkami Gottovými, tak jsem na tom úplně jinak. Jsem víc nenápadná než ony. Nebylo to prostě v mém případě tak těžké a mohla jsem si užívat relativní pohody. Opravdu nám paparazzi nefotí dům. Ale s určitou kritikou jsem se setkala právě u role Julie, kdy jsem četla na Facebooku různé reakce diváků. Nebyly nijak urážlivé, to ne. Jen se očekávalo mnoho kvůli mému příjmení. A to moc příjemné není. Nebo lidé po zhlédnutí inscenace psali příspěvky typu: „Myslela jsem si, že

jen využívá slávu svých rodičů, ale nebylo to tak špatné.“ Je to sice hezká recenze, ale taky bych si ji dokázala představit trochu jinak. Dokonce se někde objevil dotaz, jestli moje vlasy jsou opravdu moje, nebo jestli je to jen paruka!!! Ale na druhou stranu si z toho беру vždy to lepší, často mě totiž k mé mamince lidé přirovnávají i vzhledově, a to mě vždycky potěší. Protože píšu, že jsem stejně krásná jako ona. A to je přece fajn!

Ty se také objevuješ jako zpěvačka v tatínkově pořadu Zdenek Merta u klavíru. Vzpomeň si, kdy to bylo poprvé?

Táta tento pořad začal dělat nejdříve v Brně Na hřídce. Myslím, že mi bylo tak čtrnáct...

A to přijde táta a řekne: „Hele, vybuchl mi nějaký host, tak mi tam přijď zazpívat“?

V tom je táta kouzelný. Nikdy to totiž neoznámí dopředu. On to tak nějak mimochodem utrousí asi týden před tím daným vystoupením ve stylu: „Hele, potřebuju tě.“ Ale musím říct, že se v poslední době trochu zlepšil. Ono by se mu totiž mohlo stát, že nebudu moct, protože třeba někde hraju. (smích) Dokonce je tak skvělý, že mi teď řekl termíny tři měsíce dopředu! Což je v jeho případě skoro neskutečné. Ale mnohokrát se mi stalo, že jsem se dozvěděla o svém účinkování od jiných lidí než od něj. Oni si to někde přečtou a pak mi řeknou: „Jé, hele, ty tam budeš! Super!“ Takže já odcházím zeptat se táty, jakou novinu mi zase zapomněl oznámit a jestli to je pravda. (smích)

Typický Zdenek.

Ano, tohle je pro něj typické. A musím říct, že v tomhle bohémství jsem trochu po něm. (smích) Když se ale vrátím k původnímu dotazu – zpívám s ním moc ráda. Jsme na sebe hodně napojení, a když je to i s mámou, tak je to bezva. Dokonce teď s maminkou v Praze v Divadle Na Fidlovačce i hraju. Častokrát jsem na Hudební scéně MdB vystupovala s rodinou v rámci adventních koncertů, které zde pořádá Charita pro Tříkrálovou sbírku. Mimochodem to je také krásná akce, kterou mám spojenou vždy s Brnem. Spolupráce s tátou je ale opravdu bezvadná. Mě fakt baví být klidně i maličkou vokalistkou.

S Františkem Floriánem a Barborou Slaninovou na zkoušce muzikálu Sněhurka a já, režie Stanislav Slovák

A když táta potřebuje pomoc, tak mu jen řeknu: Dej mi písničku a já to nějak zašmudlím. (smích)

S angažmá v našem divadle jsi přesídlila do Brna? Nebo ještě cestuješ po té úžasné dálnici D1?

Teď zrovna si tady zařizují bydlení, abych nemusela jezdit do Prahy tak často. Žiju zároveň v Praze a v Mněšku u rodičů, protože mi vždy moc chybí. Střídám to podle potřeby. Protože ale v současné době zkouším muzikál Sněhurka a já, jsem nyní nejčastěji v Brně. Budu hrát roli Sáry. Snažím se s touto postavou co nejvíce propojit, protože režisér Stanko Slovák nám řekl, abychom do své role vložili i část sebe. A hudba, ta je nádherná. Vypadá na první poslech velmi jednoduše, ale když jsme dostali noty, byl to docela nářez. Jsou tam poměrně náročné pasáže vyšších tónů. Mám velký stres, že to nezvládnou, ale zkrátka budu muset. Když jsem slyšela na první zkoušce písničku, kterou budu zpívat společně s Daisy (další postava muzikálu), tak jsem se chtěla zeptat, jestli to

není nějaký omyl. Ale pak jsem si řekla, že to prostě nějak zvládnou. Musím! Důležité je, že nám věří režisér, dramaturgyně a dirigent Dan Kalousek, takže se s tím nějak poperu. **Příjemné povídání by mohlo pokračovat dál. Esther je mladá, sympatická, milá, přemýšlivá bytost, se kterou je radost mluvit. Jestli jste měli představu rozmazleného dítěte, které mělo vždy vše na stříbrném podnose, mýlili jste se. Esther si je vědoma svého netradičního života, ze kterého si ale bere poznání, že nic není v životě zadarmo a je třeba na sobě hodně pracovat. Rozhodně sympatická vlastnost. Tu část povídání, kde mi líčí nepříliš příjemnou zkušenost s brněnskou MHD, jsem vynechala. Holt, brněnská MHD se musí od té pražské ještě dost učit. (smích) Každopádně ale moc děkuji za čas strávený s ní a vy se můžete těšit na další role, které tuhle mladou šikovnou dívku zcela jistě čekají.**

Text: Helena Brzobohatá

Petr Kalousek

Moje ochota angažovat se zatím trvá

Moje první setkání s Petrem Kalouskem proběhlo před pár lety, kdy jsem nastoupil do angažmá v MdB a spletl jsem si ho s jeho dvojčetem Danem. Potřeboval jsem probrat nějaké detaily k právě zkoušenému muzikálu. Petr vyslechl můj dotaz a pak mi taktně sdělil, že bych asi chtěl mluvit s bráchou. Začal jsem se smát tomuto vtipu, než jsem pochopil, že to vtip není. Asi se mu to nestalo poprvé. Povídání s Petrem, členem skupiny bicích nástrojů orchestru MdB, po letech od prvního setkání bylo velmi zajímavé a obohacující. A tak jsme stihli probrat nejen jeho hudební začátky, ale také jeho angažmá v politice, festival Meeting Brno i jeho zálibu ve vaření.

Petře, vzpomeneš si na své hudební začátky?

Jako mnohým mi byla nadělena výuka klavírní hry, což jsem tehdy považoval spíše za rafinovanou formu mučení. Po letech ovšem na „tetu Lídu“, maminku nám v divadle známého Milana Vidláka, vzpomínám se značným vděkem. Bavit mě to začalo na gymnáziu, kde jsme s bráchou chodili do sboru. A každý taky musí mít kapelu, to je jasná věc!

Ano, mnozí jsme to tak měli. Proč sis jako nástroj vybral zrovna bicí?

V té kapele to na mě asi tak trochu zbylo.

Měl jsi nějaké vzory?

Tehdy jo. Když jsem se učil hrát na soupravu, tak byli nějakí pánové, jejichž sóla jsme různě napodobovali.

Něco je mít kapelu, ale pak to jít studovat, to je něco jiného. Kdy přišlo rozhodnutí, že se budeš hudbě věnovat profesionálně?

Muzika mě bavila, tak jsem z kapelového hraní rozšířil svůj záběr na disciplíny, které byly potřeba k přijetí na konzervatoř. A u těchto disciplín jsem potom i zůstal.

Máš za sebou i nějaká angažmá se symfonickými tělesy...

Pár sezón jsem hrál v Moravské filharmonii Olomouc (v letech 2006–2008, pozn. autora), v rámci studia na JAMU začaly výpomoci v brněnské filharmonii, kde jsem později také dostal angažmá a byl jsem tam sedm let. **V čem je pro tebe divadelní orchestr specifický?**

Hraní v divadelním orchestru je zajímavá kombinace orchestrálního, chceme-li symfonického hraní s lehčími žánry, což mi přijde prima.

Ty nejsi jenom hudebník, ale stojíš také za festivalem Meeting Brno, který se sou-

středí na historická a společenská témata, občanské aktivity. Jak festival vznikl?

Festival vzešel z „Roku smíření“, kdy jsme u příležitosti 70 let od konce války uspořádali do cyklu asi 80 akcí různých organizátorů, kteří toto výročí připomínali. V roce 2015 také bylo nové vedení radnice a atmosféra nazrála na to věnovat se tématům dosud opomíjeným. Mohli jsme uctít památku skutečně všech obětí let 1939–45 a připomenout také velmi nešťastnou dobu poválečnou. Brněnské zastupitelstvo přijalo deklaraci, jejíž text jsme s kolegy připravili, v níž vyjádřilo lítost nad těmito událostmi. Mělo to solidní ohlas, možná více zahraniční než domácí, a David Macek přišel s nápadem po vzoru festivalů/meetingů v Rimini, Káhiře, New Yorku, Madridu, Minsku a Kolíně nad Rýnem vytvořit platformu pro setkávání lidí, kteří mají co říct. Ať už k současnému společenskému dění, které dáváme do souvislosti s historií, nebo naopak, vezmeme nějakou historickou událost nebo osobnost a ty pak dáváme do souvislosti s tím, co se děje. Uspořádat minulé dva ročníky bylo kvůli covidu nesmírně obtížné. Chtěl bych proto nejen za festival, ale za celou kulturu požádat o jedno. Prosím všechny, kteří váhají s očkováním, přičemž to váhání chápu, aby to přece jen ještě jednou zvažili.

Stejně jako diváci stoprocentně důvěřují naší mnohaleté odborné erudici a našim dobrým úmyslům, když pro ně třeba hrájeme divadlo, tak můžeme my směle důvěřovat odborníkům z jiných oborů, kteří ve většinové shodě tvrdí a podkládají to fakty a svými mnohaletými zkušenostmi a výzkumy, že vakcinace je trvalou cestou z tohoto průšvihy. Divadlo chceme i nadále hrát a máme k tomu lehce dostupné

prostředky, tak je pojďme využít. Za samozřejmou potom považují úctu ke zdraví a životům nás samotných a lidí v našem okolí a taky ohleduplnost ke zdravotníkům, kteří v divadelní hantýrce už skoro dva roky nepřetržitě „jedou dvojáky nebo spíš trojáky“ (dvě nebo tři představení a zkoušky za jeden den, pozn. aut.)

Hlavní filozofická myšlenka festivalu je...

Potkávání. Vždy v rámci tématu daného ročníku a v rámci různých žánrů: diskusí, divadelních a tanečních představení, hudby, filmů, výstav, workshopů, literárních pořadů nebo tematických procházek.

Jedna z posledních akcí vašeho festivalu, která se týkala našeho divadla, bylo znovuoobjevení sochy Marie Kudeříkové...

Uběhlo sto let od narození této osobnosti, jejíž odkaz byl minulým režimem poněkud zneužit. Sice byla komunistka, to ale v její době bylo něco jiného než krutovláda po roce 1948. Zejména ale její statečnost byla naprosto mimořádná, a proto její příběh stojí za připomenutí. Pavel Karous proto udělal intervenci do sochy Zdeňka Preclíka, která stojí pod divadlem. Lidé si tak všimli sochy i osoby Marie Kudeříkové. Přijela i Magda Vášáryová, která ji hrála ve filmu Jaromila Jireše ...a pozdravuji vlaštovky. Zveme zajímavé hosty tuzemské i zahraniční, umělce, odborníky, diplomaty, politiky. Na příští rok je to rodina Liechtensteinů nebo australský spisovatel Thomas Keneally, autor knižní předlohy *Schindlerova seznamka*. To navazuje na naši aktivitu z roku 2017, kdy jsme spoluorganizovali setkání rodin Löw-Beer, Tugendhat a Stiassni. Přijelo 120 lidí ve věku 2–80 let ze čtyř kontinentů. Souvislost je v tom, že tzv. Schindlerova fabrika až do války patřila právě Löw-Beerům a s rodinou teď spolupracujeme na vzniku památníku Schindlerovy archy a Löw-Beerovy textilky, který v Brněnci vzniká.

Ke všem svým uměleckým aktivitám se také angažuješ politicky. Proč?

Mám rád Brno a některé věci mi nepřípadají úplně v pořádku. Třeba v době bytové krize bourat historicky hodnotné domy s obýva-

nými byty namísto jejich opravy. Nebo pomalá a vlažná pomoc obchodníkům, kteří měli kvůli covidu sedm měsíců skoro nepřetržitě zavřeno. Z role občana je téměř nemožné s věcmi pohnout, když ochota politiků naslouchat často není taková, jaká by být měla.

Když člověk vstoupí do politického systému, tak už má možnost něco ovlivnit?

Ta možnost je nesrovnatelně větší, než má občan. Současně je ale nesrovnatelně menší, než jak si ji tentýž občan představuje. Téměř nevysvětlitelných a často zbytečných překážek se objevuje moc, a to je dlouhodobý úkol dosáhnout takové atmosféry, aby všichni v politickém a úřednickém aparátu táhli v rámci možností za jeden provaz. Jinak půjde všechno pořád pomalu.

Nemáš pocit, že často lidé tvrdí, že „politika je svinstvo a slušný člověk do ní nikdy nevstoupí“? Jak se dá bojovat proti tomuto obecnému smýšlení?

Politika vždycky bude bohužel v některých okamžicích poněkud nečistá a je to její značně nepříjemná vlastnost. Množství těch nehezkých okamžiků a neférových způsobů jednání je ovšem přímo úměrné počtu politiků s podivnými motivacemi a nepřímou úměrné jejich morálním kvalitám. Platón řekl: „Nakonec vám budou vládnout ti nejneschopnější z vás. To je trestem za neochotu podílet se na politice.“ Je proto potřeba, aby se angažovalo co nejvíc lidí s pozitivní motivací. Taky je třeba rozdílit mezi vnímáním u nás a ve světě. Tam když člověk řekne, že se nějak angažuje, a to nemusí být funkce politická, stačí si založit okrašlovací spolek na ulici, jsou z toho všichni unešení a fandí mu. U nás je každý takový automaticky podezřelý. To je bohužel dědictví čtyřiceti let komunismu a stejnou zásluhu na tom má model posledních třiceti let.

Máš nějakého oblíbeného politika z historie? Postavu, která tě fascinuje?

Z historie, která končí v těchto dnech, mám osobu, která jednou dostane podle mě Nobelovu cenu. Angela Merkel vedla úspěšně 16 let celosvětově důležitou zemi. Společně s hospodářskými úspěchy nezapomínala

S Magdou Vášáryovou při odhalení pomníku Marie Kudeříkové

ani na humanistické hodnoty, což samozřejmě leckomu leží v žaludku. Naší národní vlastností totiž je, že někdy málo ochotně přejeme jiným úspěch. Máme spíš tendenci všem radit.

To je přece taková česká vlastnost, že v kritizování u piva jsme přeborníci...

Teď o tom psal Standa Biler ve smyslu, že naším problémem je altruismus. Cituji: „Radíme zdarma celému světu absolutně se vším. Nonstop vysvětlujeme každému, co dělá špatně. Není pak divu, že už nám na nás samé nezbyvá čas a energie. Obětujeme se pro druhé. Už zase. A příště to uděláme znovu.“ Je to nadsázka, ale za zamyšlení to stojí právě proto, že to vyznívá poněkud drsně.

Dokážeš si sám sebe představit v nějaké vrcholné politické funkci?

K tomu musí člověk asi dorůst. Moje ochota angažovat se zatím trvá a nějakou energii na to ještě snad mám. Dál uvidíme. Premiérské křeslo bych zatím s dovoledním odmítl.

To chápu. Některé posty jsou dneska danajským darem. Máš čas na nějaké záliby a koníčky?

Jednou za týden chodím s kamarády hrát basketbal, po kterém následuje neodmyslitelná beseda. A rád vařím, to je skvělé téma právě k tomu besedování.

Text: Miroslav Ondra

Jane Eyrová: muzikál v Městském divadle Brno

Peter Stoličný | 29.5.2021 | i-divadlo.cz

(...) Jako Jane Eyrovou jsem viděl Dagmar Křížovou, která je členkou MdB teprve od roku 2017 a tato role pro ni byla zatím nejnáročnější. Svůj part herecký i pěvecký zvládla obdivuhodně dobře. Jistě také díky režii Petra Gazdika měla na scéně dost prostoru pro vytvoření přesvědčivé role. Romantický příběh lásky mezi Jane a Edwardem Rochesterem výborně rezonuje v podání Lukáše Vlčka jako Edwarda. Dospívající Jane zemře nejbližší přítelkyně Helen (přesvědčivě hrající Petra Šimberová), od které se ovšem naučí, že nejhorším nespravedlnostem lze čelit odpuštěním, a díky tomuto mottu se nakonec dočká zaslouženého štěstí. Přesvědčivé bylo i ztvárnění role paní Fairfaxové Alenou Antalovou. Museli bychom zde však vyjmenovat celé rozsáhlé herecké obsazení, protože všichni protagonisté hráli s plným nasazením. I když na rozdíl od románu byly v dramatinizaci vypuštěny někdy dost důležité postavy a situace, lze konstatovat, že muzikál jako celek vyzněl kompaktně, splnil svůj účel – vytvořil citlivý pohled na emancipační problematiku devatenáctého století. To, měřeno dneškem, kdy se stále dokola omílá „Me Too“, je až komické. Dnes už začíná být problémem podat dámě ruku, aby to nebylo obtěžování. To by se Jane Eyrová divila... Různé myšlenky létají divákovi hlavou po zhlédnutí toho muzikálu. Jeden fakt je však důležitý. Hudba, příběh, jeho interpretace a prožitek z díla je očistný. Dělá prostě divákovi dobře. Po tak dlouhém „abstínu“ z pandemie, i přes nepříjemné roušky na tvářích, stojí za to muzikál *Jane Eyrová* vidět, nechat se nést výbornou dramatickou, jindy lyrickou hudbou, vcítit se do problémů protagonistů, které tak věrohodně podali herci a zpěváci MdB.

Muž, který pozoroval – spisovatele a básníka Hrabala

Jaroslav Štěpáník | 13.11.2021 | blog DN

Na Činoherní scéně Městského divadla Brno byla v sobotu 6. listopadu 2021 uvedena černá komedie *Hrabal a muž u okna*. Šlo o další z premiérových titulů odložených z důvodu protiepidemických opatření. Koronavirus se tak mj. prosadil jedinečným dobovým fenoménem, kdy premiéře může předcházet hned několik „repríz“. Bude-li se covid snažit jak dosud, vznikne možná nová tradice. Hned úvodem třeba říct, že publikum hru (aktéry pevně již uchopenou a usazenou) příznivě přijalo a závěrem po právu ocenilo spontánním upřímným potleskem. Představení se hrálo za přítomnosti autora; při závěrečné děkovačce viditelně zdařilou realizací dojatého. Nositel Bavorské literární ceny (1998) Bernhard Setzwein (1960), rodák z Mnichova, náleží mezi nejznámější bavorské spisovatele. Píše lyriku, beletrii i literaturu faktu, je autorem divadelních her. Velmi dobře je obeznámen s děním u nás, má blízký vztah k české literatuře. (...) Setzwei-

nův text zaujme nejen obsahem, zajímavý je i formou. Autor pojetím hry i specifikou svého textu projevili porozumění a blízkost k Hrabalovi. Vystihl jeho poetiku, celému ději vdechl surrealistickou, často groteskní atmosféru. Zuzana Čtveráčková, autorka výborného překladu do češtiny, upozornila výstižně, že text i formální podobou připomíná báseň. Dlouhé, obsažné monology fízla Dudka jsou současně až jakousi litanií plnou znejistění, nepochopení, zmatenosti i úzkosti z vnímané změny: zmizení sledované osoby. To mu bere dřívější jistotu ze svědomité, pečlivě dosud vykonávané služby. Náročný part ústřední postavy Dudka svěřil režisér Janu Mazákovi, který ji výborně zpodobnil. Role, často dlouze monologické se úspěšně chopil bez nejmenšího zaškobrtnutí v textu, za často prudce se měnícího emočního doprovodu. Úspěch celé hry spočíval především na něm. Nelze však opomenout ani výkony dvou do děje postupně vstupujících hereckých partnerů: Radky Coufalové, (Lenka) a Viktora Skály (Hrabal). Představa režie, začínající volbou hereckého obsazení a vypodobněním charakterů všech tří postav, šla mým v přeseňm souladu s autorským záměrem, celé osmdesátiminutové představení (bez pauzy) udržovalo diváky

v pozornosti a napětí. Vstupy dvou herců ve vedlejších rolích posílily dynamiku hry, byly i impulzem k většímu otevření se Dudkovy výpovědi o sobě samém. (...) Vše se odehrává na realisticky pojaté scéně Jaroslava Milfajta v chatce, spíš zakrámované boudě, ideálním pozorovacím stanovišti, nad obydlím sledované osoby. V prknech chatrče nechybí otvory od suků, též umožňující pozorování. Občas se divákovi odkryje letmý pohled na lesní porost obklopující chatovou oblast v Kersku, kde žil spisovatel i jeho sledovatel. Kostýmy Andrey Kučerové, dobově volené, dotvořily atmosféru podkreslenou hudbou Zdenka Merty a světelnou režii Davida Kachlíře. Zdařilému, velmi zajímavému představení daly ten správný punc výborné herecké výkony, především výrazně uchopené zpodobnění ústřední osoby Dudka, donašeče, muže, který pozoroval – spisovatele Hrabala. Teatologové a divadelní kritici, kteří každoročně sledují i hodnotí herce ve výrazně ztvárněných rolích, by neměli opomenout všimnout si Jana Mazáka v této roli. Na českou premiéru se v daném případě snad až příliš čekalo, ale MdB se příležitosti jako první úspěšně chopilo a výsledek se dostavil. Text hry by mohl vzbudit pozornost dramaturgů zejména komorních scén.

PAUL GORDON & JOHN CAIRD

JANE EYROVÁ

romantický muzikál

režie Petr Gazdík

Jiří Voskovec a Jan Werich
CHYBY

Jen kdyby lidi nedělali pořád stejné a staré chyby
A zvykli si že jeden druhého vždy šidí
Bylo by na světě o tolika míň hádání
Jenže ti lidi by nebyli lidi kdyby neměli chyby
A ti kteří by tu bez chyby zbyli
Na co by tu vlastně byli
A k čemu by tady žili
Bez chybování?

Vždyť přece chybami se každý člověk učí
Když právě za ty chyby ve vězení bručí
A když ho při sezení ve vězení svědomí mučí
Tak se učí že chybu spáchal, že se chytit nechal
A proto teď bručí –
tím pádem se ve vězení něco naučí –

Ovšem tomu komu není shůry dáno
Bohužel ani chyby dělat není přáno
Protože stojí psáno: komu není shůry dáno
V apatyce nekoupí takže chyby může dělat chytrý
Nikdy však hloupý –
Protože hloupý si za chyby nic nekoupí –

Každý má právo
A je mu zdrávo
Když se mu zlíbí
Dělati chyby –

Protože chybami se chytrá hlava učí
A chybou spáchanou za novou chybu ručí
A protože ti lidi co se stydí dělat chyby nejsou lidi
Protože se tihle lidi o zkušenosti z té chyby šidí –

Ovšemže jinak by to vypadalo kdyby
Což ovšem je nemožné lidi byli bez chyby

Osvobozené divadlo, Ježek, Voskovec a Werich! Trio, jehož zásluhy o českou divadelní píseň snad ani nelze přecenit, záplava songů dodnes okouzljících (mluvíme-li pouze o textu) rytmickou nápaditostí, slovní hravostí, okouzljící zvukomalbou a břitkými rýmy.

K psaní písňových textů duem V+W Jiří Voskovec po letech napsal: „S nepatrnými výjimkami není v našich hrách a písničkách doslovně slova, které by nebylo jednomyslně schváleno oběma autory. (...) V oblasti písňových textů musela projít tímto dvoučlenným komitétem dokonce každá slabika. Pomyslí-li na piplačku, na hodinářskou trpělivost, kterou psaní veršů – a zvláště veršů k hudbě – vyžaduje, bude se vám patrně zdát systémem tohoto psaní ve dvou úmorně beznadějný. Ani já sám dnes nechápu, jak to mohl být způsob spolupráce nejen příjemný, nýbrž i eminentně úspěšný. (...) Průměrně jsme složili text nové písničky za odpoledne či dvě. Pak jsme šli hrát, neboť v těch letech nebylo večera bez hraní, týden za týdnem... a po představení v noci jsme dopisovali, pilovali a vylepšovali. Nestydatost této výkonnosti musím připisat na účet neomluvitelně provokativního mládí. Jestliže to někdo z vás závidí, tak si teprve představte, jak si to závidíme sami.“ (v poznámkách k antologii *Klobouk ve křoví*, 1965)

Zbývá dodat, že píseň *Chyby* pochází ze hry *Robin zbojník* (1932) a byla složena na melodii tehdy čerstvého amerického šlágru Rudy Valléeho *When Yuba Plays The Rumba On The Tuba*.

Text: Jan Šotkovský

Komorní muzikál

Goodmanovi jsou na první pohled vlastně úplně obyčejná, poměrně úspěšná rodina. Matka Diana ale trpí bipolární poruchou. Její boj s nemocí a častá sezení u psychiatrů samozřejmě ovlivňují všechny členy rodiny. Otec Dan, syn Gabe a dcera Natalie navíc nejsou schopni zcela utéct před nezakrytými jizvami z minulosti, a tak hledají svůj vlastní životní kompas.

Takový je ve stručnosti námět nejproslulejšího muzikálu *NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)* tvůrčího tandemu scenáristy Briana Yorkeyho a hudebního skladatele Toma Kitta, který jistě není divákům Městského divadla Brno neznámý, stojí i za úspěšným disneyovským muzikálem *Děsnej pátek*, uvedeným v minulosti na Hudební scéně. Příběh Goodmanových se v hlavách autorů začal pomalu odvíjet už během jejich studia, když hledali neobvyklé téma pro krátký školní muzikál a Yorkey nadnesl po zhlédnutí televizního dokumentu téma elektroléčby.

Protože ale dobré nápady musí uzrát, celovečerní podoba začala vznikat až o zhruba deset let později, aby nakonec v roce 2009 na Broadway přinesla velmi silnou výpověď, jak o duševních chorobách a nadužívání léků, tak třeba i o lékařské etice. Navíc díky velmi chytré vystavěnému ději může každý z diváků mít své epicentrum příběhu u jiné postavy. To vše v působivém pop-rockovém hávu, beroucím si to nejlepší z rockových oper typu *RENT*, a i přes vážnost hlavního tématu děj disponuje i mnoha momenty určenými k pousmání. I když se na počátku tato tematika zdála být riskantní, tři ceny Tony a Pulitzerova cena za nejlepší drama a dlouholetá celosvětová popularita titulu dávají tušit, že se risk bohatě vyplatil.

V režii **Petra Gazdíka** se představí **Ivana Vaňková** (Diana), **Lukáš Janota** (Dan), **Marco Salvadori** (Gabe), **Eliška Skálová** (Natalie),

Jonáš Florián jako její přítel Henry a **Dušan Vitázek** (Dr. Fine/Dr. Madden). Scénu navrhne **Emil Konečný**, autorkou kostýmů je **Eliška Ondráčková Lupačová**. Bandleaderem je **Tony Marko**, hudební nastudování má na starosti **Ema Mikešková**. Pohybovou spolupráci obstará **Aneta Majerová**. Dramaturgy inscenace jsou **Miroslav Ondra** a **Ondřej Doubrava**.

Diváci MdB se můžou těšit na inscenaci muzikálu v překladu **Zuzany Čtveráčkové** od **12. února 2022 na Činoherní scéně**.

Text: Ondřej Doubrava

PF 2022

V příštím čísle

KŘÍDLA
2020/2021

- Představíme další novou tvář našeho souboru Barboru Slaninovou
- S Rastislavem Gajdošem oslavíme jeho 50. narozeniny
- Prozradíme výsledky neobvyklého ročníku Ceny Křídla
- Rozhovor s Jonášem Floriánem
- Plakát Jany Musilové

Mediaální partneři

REGL

DOKOŘÁN LEDEN
2022

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
270. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 14. 12. 2021
Náklad 5 200 ks
Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
foto: Nikol Wetterová

William Shakespeare
ANTONIUS A KLEOPATRA

22. a 23. ledna na Činoherní scéně

Ivana Vaňková

